

Udvalget har ment at kunne og burde tilraade Forslagets Ophjælse til Lov uforandret i den Skikkelse, hvori det foreligger; thi om end Udvalget ikke finder, at Forslaget paa alle Punkter er faaledes, som man i og for sig helst maatte ønske det, naar Talen alene var om en Lov for Danmark, og dets Medlemmer derfor tage alt fornydent Forbehold for den Eventualitet, at det maatte vende tilbage til ny Behandling i Thinget, have dog alle en i en m i g været af den Formening, at ikke nogen af de Grøndringer, som kunne gjøres mod Lovforslaget, er af den Bessaffenhed, at der kunde være tilstrækkelig Grund til af Denhyn dertil at give Slip paa det store Gode, som Indførelse af en overensstemmende Beyellov i de nordiske Lande ifølge det ovenfor Bemærkede vil medføre.

Til denne almindelige Dom om Forslaget skal Udvalget dernæst tillade sig at knytte nogle speciellere Bemærkninger.

Forslagets Affattelsesmaade kan Udvalget i det Hele taget yde sin Anerkjendelse; men dog turde det være mindre heldigt, at det er affattet med den Mulighed for Die, at de enkelte Bestemmelser deri skulle kunne fortolkes ved Hjælp af andres Analogi. Udvalget anser denne Fremgangsmaade som en Nødhjælp, til hvilken man vel i vidt Omfang maa ty, hvor Talen er om ældre, saakaldte Love, men nye systematiske Love bør formentlig affattes saaledes, at man saalidt som mulig gjør Regning paa den; thi det er en ubetinget Fordel for Borgerne, der skulle adlyde Loven, naar de af dens egne Ord kunne læse sig til, hvad de i et givet Tilfælde skulle gjøre og lade, fremfor at være anvisne paa at udfinde det ved en Slutning fra Lovens Regler om et andet Forhold. Ikke desto mindre forudsætte Motiverne, at den nævnte Fremgangsmaade vil finde Anvendelse ved Fortolkningen baade af § 21, jfr. § 32, af § 44, jfr. § 50 og af § 79, jfr. § 78, hvorhos man formentlig ogsaa paa Grund af den mindre heldige Maade, paa hvilken § 78 er affattet ved Tilføielse af Ordene: „i Forhold til Trassenten og Endossenterne“ ikke uden ved Hjælp af Analogi vil kunne bringe Beveleiserens Regrestrav mod Aualisten ind under samme Præskriptionsbestemmelse; thi § 87 viser vel, at Aualisten hæfter in solidum med den, for hvem han borger; men deraf følger ikke med Nødvendighed, at Kravet imod ham ogsaa er undergivet den samme Præskriptionsbestemmelse.

Om de nye Benævnelser, saasom Regelbetaler m. fl., hvilke Forslaget indfører i det danske Lovsprog, kunde der være Udskilligt at sige; men Udvalget skal noies med at gjøre en Bemærkning angaaende Overstiften til tredje Kapitel, som lyder: Om Overdragelse af Begler (Endossament, Giro). Udvalget gaar nemlig ud fra, at der her ved Ordet Overdragelse ifølge Sammenhængen kun er tænkt paa den for Begler eiendommelige Overdragelsesmaade, der gjør Erhververen til fuldt

legitimeret og fuldt beskyttet Indehaver deraf, medens Spørgsmaalet, om en Overdragelse ogsaa kan ske uden Endossament, og hvilken Virkning der tilkommer en sliq Overdragelse — hvilket f. Ex. er af Betydning i Henseende til bortkomne Begler — staar aldelis uberørt af Beyellovens Forskifter og maa besvares i Henhold til Civilrettens almindelige Regler om Gjældsbreves Overdragelse.

Indholdet af det foreliggende Forslag har dernæst ubetridelige Fortrin fremfor den nugældende Beyellov af 18de Mai 1825 (Anhang 1). Vel finder Udvalget sig foranlediget til udtrykkelig at udtale, at denne Forordning for sin Tid var et meget godt Arbejde, hvilket noksom fremgaar af, at den uforandret har kunnet vedblive at gjælde gjennem saa mange Aar; men i det lange Tidsrum, som er forløbet siden dens Udiedelse, har dog Handelslivets og i Følge dermed Beyelomsætningens fremadskridende Udvikling i forskjellig Retning medført Nødvendigheden af Lempelser deri. De i Bilag I. B. optagne Ervoelser fra Grosserer-Societetet vise, at Trangen dertil alt for en rum Tid siden har gjort sig gjældende, og Udvalget skjøner ikke rettere, end at denne Trang helt igjennem paa en tilfredsstillende Maade er bleven afhjulpen ved det foreliggende Lovudkast, hvad den Overigt over de foreslaaede Forandringer, der findes meddelt i Bilag I. Motiverne Sp. XIX—XX, sammenholdt med Bilag II, Sp. XIX—XX, jfr. Landsthingsindenden Sp. 387—88, vil vise. Som Fortjenester ved Lovudkastet skal Udvalget saaledes fremhæve, at Fastfattelsen af Beglens Løbetid er overladt Parternes Forogtbedfindende, at Balutaerklæring ikke længer er nødvendig hærten ved Beglens Trassering eller ved dens Endossament, at enhver Fordring om distantia loci (Beglens Bestemmelse til at betales paa et andet Sted, end hvor den er udstedt) er opgivet, at Løbedage ere affasfede, at Forpligtelse til Forevisning til Accept kun er opretholdt ved domicilerede Begler, hvor Betaleren ikke er opgivet, at den omfattende og strenge Notifikationspligt, som den gjældende Lovgivning hjemler, er formildet, at Begler ei kunne vindiceres fra den godtroende Erhverver, at der er givet ny Regler til Bedste for den, hvem Beglen er frakommen, at Præskriptionsristerne ere bestemte paa anden Maade end tidligere osv.

Ved Indførelsen af de nævnte Lempelser vil Forslaget dernæst ikke blot imødefomme Handelslivets Trang til en friere, lettere og hurtigere Beyelomgang, men det vil yderligere virke til at fyldestgjøre de betydningsfulde Krav, som det fremadskredne internationale Samvæm stiller til høert enkelt Lands Regelordning. Udvalget kan ikke Andet end levende paaskjønne det omfattende Syn paa den almindelige europæiske Beyelrets Udvikling, det grundige og omhyggelige Studium deraf og den veloverveiede Hensyntagen til den, som overalt har gjort sig gjældende under Forslagets Udarbej-